

системі управління діяльністю промислових підприємств / О. О. Андросенко // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Економіка і менеджмент. - 2016. - Вип. 15. - С. 122-126.

2. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку запасів від 10.01.2007 р. №2 (зі змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. - Режим доступу:http://www.minfin.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=293629&cat_id=293536.

3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати». Затверджено наказом Міністерства фінансів України від 31.12.1999 р. №318. Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 19.01.2000 р. за №27/4248.

4. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 9 «Запаси». Затверджене Наказом Мінфіну від 20.10.1999 року N 246. Зареєстроване в Міністерстві юстиції України 2.11.1999 р. за N 751/4044 [Електронний документ]. – Режим доступу : <http://www.readbooks.com/book/5/184.html>

УДК 336.22

Самохвалова А. Ю.

здобувачка вищої освіти

Кучеркова С. О.

кандидат економічних наук, доцент,

доцент кафедри обліку і оподаткування,

Таврійський державний агротехнологічний університет

імені Дмитра Моторного, м. Мелітополь

ОСОБЛИВОСТІ ОБРАННЯ СИСТЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ ДЛЯ ФЕРМЕРСЬКИХ ГОСПОДАРСТВ

В сучасних умовах ведення підприємницької діяльності обрання оптимальної системи оподаткування є надзвичайно важливим завданням, яке дасть змогу не тільки уникнути зайвого податкового навантаження, а й дозволить досягти більш високого та стійкого фінансового результату.

Податковим кодексом України для суб'єктів господарювання, у тому числі і фермерських господарств, визначено дві системи оподаткування, а саме загальну

та спрощену. Кожна з них має певні переваги та недоліки, тому оцінка доцільності застосування тієї чи іншої системи потребує ретельного аналізу усіх аспектів обраної підприємницької діяльності, а саме доходу, рентабельності, виду діяльності та інших.

Фермерські господарства-це форма підприємницької діяльності громадян, які виявили бажання виробляти товарну сільськогосподарську продукцію, здійснювати її переробку та реалізацію з метою отримання прибутку на земельних ділянках, наданих їм у власність та/або користування[1].

Обираючи загальну систему оподаткування, фермерське господарство має сплачувати податок на прибуток, основна ставка якого становить 18%. Об'єктом оподаткування при цьому буде прибуток ФГ, визначений за даними бухгалтерського обліку.

Разом з податком на прибуток ФГ може сплачувати інші податки та обов'язкові платежі, такі як земельний податок та податок на нерухоме майно за наявності відповідних об'єктів, які підлягають оподаткуванню, а також 41,5% податків на зарплату найманих працівників. Для фермерських господарств, зареєстрованих як фізичні особи-підприємці разом з податком на прибуток необхідно буде сплатити 22% ЄСВ.

Особливістю даної системи оподаткування є орієнтованість саме на прибуток підприємства, тому вона буде найоптимальнішою для фермерських господарств з низькою рентабельністю або зовсім збиткових. Однак, обираючи дану систему оподаткування слід звернути увагу на те, що вона не звільняє підприємство від сплати земельного податку.

Спрощена система оподаткування дозволяє фермерським господарствам зареєструватися платниками єдиного податку 3 або 4 групи. Кожна з цих груп має свої особливості, яким слід приділити окрему увагу.

Згідно з Податковим кодексом України платниками 3 групи єдиного податку можуть бути юридичні особи, у яких протягом календарного року обсяг доходу не перевищує 1167 розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року. Об'єктом оподаткування даної

групи буде дохід, отриманий протягом податкового (звітного) періоду в грошовій, матеріальній або нематеріальній формі [2].

Третя групи ЄП дає змогу фермерським господарствам право обирати ставку податку у розмірі 3% зі сплатою ПДВ або 5% - у разі включення ПДВ до складу єдиного податку.

Значною перевагою для фермерських господарств при використанні даної групи ЄП буде звільнення від сплати земельного податку на ділянки, що використовуються в господарстві та податку на прибуток.

Недоліком 3 групи є значні обмеження в проведені розрахунків за відвантажений товар (роботи, послуги), а саме вони повинні проводитись виключно у грошовій формі, що робить неможливим використання бартеру та інших видів взаємозаліків. Крім того, отримання збитку у звітному періоді не дає право ФГ на звільнення від сплати податку, саме тому 3 група єдиного податку є більш привабливою для підприємств з високою рентабельністю діяльності.

Платниками 4 групи єдиного податку згідно ПКУ можуть бути: 1) юрособи, у яких частка сільськогосподарського товаровиробництва за попередній податковий рік дорівнює або перевищує 75%; 2) ФОП, які провадять діяльність виключно в межах фермерського господарства, зареєстрованого відповідно до Закону України «Про фермерське господарство», за умови виконання сукупності вимог, встановлених пунктом 291.4 ПКУ[2].

Об'єктом оподаткування 4 групи є площа сільськогосподарських угідь та/або земель водного фонду. Розмір ставки податку з 1 га залежить від категорії земель та їх розташування і розраховується у відсотках до бази оподаткування.

Знаходження на 4 групі звільняє фермерські господарства від сплати податку на прибуток, рентної плати за використання води та податку на майно, відмінне від земельної ділянки.

Однак, незалежність від отриманого результату діяльності є характерною рисою і 4 групи ЄП, що робить її найоптимальнішою лише для фермерських господарств, які є високоприбутковими при невеликій кількості земель.

Отже, фермерські господарства повинні приділити значну увагу розрахунку майбутньої рентабельності та прибутковості своєї діяльності, адже саме ці показники впливають на визначення найоптимальнішої системи оподаткування.

Література

1. Про фермерське господарство: Закон України від 19. 06. 2003 р. № 973–IV // ВВР. – 2003. – № 45. – ст.363.

2. Податковий кодекс України: Закон України №2755-VI від 02.12.2010 р. // ВВР. – 2011. – №№13-17. – ст.112.

УДК 657.1

Семенкова А. Є.

здобувачка вищої освіти

Куць Т. В.

кандидат економічних наук, доцент,

доцент кафедри статистики та економічного аналізу,

Національний університет біоресурсів і

природокористування України, м. Київ

ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ АНАЛІЗУ ОДЕРЖАНИХ АВАНСІВ ПІДПРИЄМСТВА

Зобов'язання є невід'ємною складовою господарської діяльності підприємства при здійсненні взаємовідносин з іншими суб'єктами ринку. На практиці всі поточні зобов'язання, у т.ч. зобов'язання з одержаних авансів, відображаються в обліку тільки тоді, коли за ними виникає заборгованість. Зобов'язання вважаються поточними, якщо непередбачений строк їх погашення не перевищує 12 місяців із дати балансу. До інших поточних зобов'язань відносяться всі, що не знайшли відображення за вказаними статтями зобов'язань.

Зобов'язання, які підлягають виконанню в майбутньому, не є заборгованістю і не відображаються в системі бухгалтерського обліку. Зобов'язання виникають як наслідок минулих подій, а саме після отримання товарів, робіт, послуг, авансу, а також нарахування заробітної плати, податків,